

Kẻ Xấu Xí

Contents

Kẻ Xấu Xí	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	11
4. Chương 4	17
5. Chương 5	22
6. Chương 6	26

Kẻ Xấu Xí

Giới thiệu

Chuyển ngữ: Cát Cánh Thể Loại:Đoản văn, Sưu công x Mỹ thụ, 1v1, HE. Hậu viện có nhốt một mỹ nhân, tên là Ly Đình.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-xau-xi>

1. Chương 1

Hậu viện có nhốt một mỹ nhân, tên là Ly Đình.

Trước đó vài ngày, chủ tử từ Tây Nam mang về một mỹ nhân dị quốc, mị nhan tinh tế, dáng người còn đẹp hơn vài phần so với nữ nhân. Được đưa vào phủ ngay trong đêm, người to gan còn dám nhìn lên vài lần.

Thất lung nhỏ nhắn, hán tử thô kệch một chút có thể ôm trọn trong lòng. Đôi mắt trong veo, chỉ hơi liếc nhìn thôi cũng mang mị thái không thể nói hết, cái nhìn làm cho người ta nửa thân mềm nhũn.

Nhưng sau khi đưa vào hậu viện, bị chủ nhân dùng khóa xích lại, cái này gọi là chim hoàng yến trong lồng, là lễ vật mà chủ tử định mang tặng, vẫn là chú chim non chưa bị khai bao.

Vốn nghĩ rằng được hầu hạ mỹ nhân là việc rất tốt, ai biết được mỹ nhân vô cùng nóng nảy, chỉ hơi chậm trễ, trong phòng đã bị đập thành một đống hỗn độn, hạ nhân lập tức bị đuổi ra. Chủ tử phân phó phải chăm sóc thật tốt, hạ nhân đưa cơm đổi hết người này sang người khác, ai cũng không không muốn đi trêu chọc vị trong hậu viện này.

Công việc đưa cơm tời tệ người này đẩy qua người khác, cuối cùng rơi vào tay nô lệ thân phận ti tiện nhất ở phủ. “Nghê Diễm, từ hôm nay trở đi, người tiếp nhận công việc đưa cơm cho người ở hậu viện kia, nếu như xảy ra sai sót, ta cho người biết mặt.”

Nô lệ tên Nghê Diễm thân hình cường tráng, dáng người so với các hán tử bình thường vạm vỡ hơn rất nhiều, trên mặt có một vết sẹo dữ tợn, từ trán kéo dài xuống má, vốn đã là hán tử thô lỗ, cộng thêm vết sẹo này, càng thêm hung thần ác sát.

Nghê Diễm không nói nhiều, những việc người khác không muốn làm đều quăng cho hắn, hắn đều có thể nhận lấy không kêu ca một lời.

Dây xích đủ dài, Ly Đình nhắc theo có thể đi đến mọi góc ngách trong phòng, đáng tiếc không thể đi qua bậc cửa, chỉ có thể đứng bên khung cửa, si ngốc nhìn sân nhỏ trống vắng.

Hành lang gấp khúc vừa chập tối, nam nhân cao lớn như bức tường đi vào. Ly Đình nhìn trên người nam tử, trên cổ còn có dấu vết của nô lệ, làn da ngăm đen, cùng với vết sẹo kia, nhìn qua đặc biệt hung ác.

“Kẻ xấu xí.” Ly Đình khoanh tay, lẩm bẩm nói. Chim hoàng yến cao cao tại thượng, ra vẻ không ai bì nổi, nhìn tất cả mọi thứ bằng nửa con mắt, diện mạo xấu xí như vậy cũng làm bẩn mắt ỹ.

Nam nhân không nhiều lời, vào phòng đặt đồ ăn lên bàn, đứng một bên chờ Ly Đình dùng bữa, không nói lấy một câu.

Quý phủ đặc biệt mời đầu bếp Tây Nam tới, nhưng mỹ nhân cũng chẳng thèm liếc mắt một cái, tay áo vung lên, một bàn đồ ăn rơi xuống mặt đất. Tiếng bát đĩa vỡ nát loảng xoảng cùng với tiếng keng keng của dây sắt vang to đến dọa người.

Đã được nghe người từng tới đây hầu hạ nói chuyện phiếm, tính cách của Ly Đình đều biết được, Nghê Diễm sắc mặt không đổi ngồi xuống thu dọn đồ ăn cùng bát đĩa vỡ dưới đất.

Trên vai trâm xuống, mỹ nhân đập một cước lên đầu vai hắn. Nghê Diễm ngẩng đầu lên nhìn, người xinh đẹp đó đang hất cằm, trên mặt lộ vẻ khinh thường nhìn hắn.

Giống như không có sức lực, chân Ly Đình dùng sức thế nào, Nghê Diễm vẫn không động đậy, ánh mắt hai người qua lại, còn bị Nghê Diễm bắt lấy mắt cá chân.

Bàn tay to thô ráp nắm lấy mắt cá chân nhẵn nhụi, Nghê Diễm thoáng dùng sức nâng lên, dưới ống quần là đôi chân trắng nõn, mỹ nhân không đeo giày, trong nháy mắt vén ống quần lên, Nghê Diễm nhìn thấy một dấu vết bắt mắt trên chân ỹ.

Vốn chỉ muốn hất chân Ly Đình ra, nhất thời bàn tay không có động tác gì.

Ly Đình vùng vẫy một trận, nhưng không thể thoát khỏi bàn tay nam nhân, y hỗn hển hô, “Buông ra, đồ xấu xí.”

Nô lệ cao lớn như bức tường kinh ngạc nhìn y, cảm xúc trong đôi mắt không mấy rõ ràng, hán tử cứng rắn, ánh mắt sắc bén, làm cho Ly Đình sợ hãi trong lòng, sợ nô lệ xấu xí này sẽ tiến lên đánh người, y rút cổ muốn né tránh ánh mắt hắn.

Giằng co một lúc, Ly Đình chỉ cảm thấy bàn chân bị nhấc lên mỗi quá, mới bị nam nhân chậm rãi buông ra, tránh khỏi mặt đất đầy mảnh vỡ, bế người thả lên trên tháp.

Lại không nói lời nào, cúi xuống dọn dẹp, thân hình cao lớn chắn hết ánh sáng bên ngoài. Nhanh nhẹn dọn sạch những mảnh vỡ vứt ra ngoài.

Ly Đình nhìn khung cửa ngẩn người, trầm nghĩ, lần sau lại đổi tên hạ nhân thế nào đến đây.

Một lát sau, kẻ xấu xi kia lại mang đồ ăn vào. Thay đổi vài món, thanh đạm hơn so với ban nãy. Ly Đình cười mãi, chân trần đi xuống dưới tháp, vung tay muốn lật bàn.

“Hát nữa sẽ không có.” Nô lệ lâu không nói chuyện, cổ họng dường như không thể mở ra, giọng nói như không phải thoát ra từ cổ họng, làm cho lỗ tai Ly Đình ngứa ngáy.

Tay Ly Đình dừng lại, lông mi rũ xuống nhìn đồ ăn trên bàn, lần này hát lên người Nghê Diễm, Nghê Diễm né người tránh, đồ ăn lại loảng xoảng rơi xuống đất.

Mỹ nhân trước mắt nhìn Nghê Diễm, dường như tâm tình tốt, miệng khẽ ngâm nga bài hát dân gian dễ nghe.

Biểu tình Nghê Diễm vẫn như trước, không hề có biến hóa, vừa không phiền chán, cũng không có giận dữ, giống như một tảng đá vừa thối vừa cứng, không chút sứt mẻ. Ly Đình bắt đầu thích thú, đập đồ vật này kia vẫn không thoải mái, chỉ có thể nói ngoài miệng vài lời.

“Đồ xấu xí, ai cho ngươi tránh đi.”

Nam nhân ngồi dưới đất không đáp lại, Ly Đình không thuận theo không bỏ qua, “Tên của ngươi là gì?”

Người nọ vẫn không phản ứng, Ly đình có chút khó chịu, nhắc quần đi đến bên người nam nhân, xích sắt leng keng vang lên.

Một đôi chân trắng trẻo non nớt đứng bên cạnh Nghê Diễm, trên đầu truyền đến âm thanh hà khắc của mỹ nhân, “Bảo ngươi nói, ngươi câm hả?” dứt lời, lại nhắc chân đá người.

Nghê Diễm nhanh tay cầm lấy bàn chân Ly Đình, gan bàn chân kề sát lòng bàn tay, bàn tay khẽ xấu xí rất ầm ập, làm cho Ly Đình muốn lui bước, độ ầm bàn tay làm y đứng không yên.

Đang muốn mở miệng mắng hấn, âm thanh trầm thấp vang lên, “Cẩn thận giẫm lên.”

Đồ xấu xí nhắc nhở, Ly Đình mới sợ hãi nhìn những mảnh bát vỡ trên mặt đất, nhưng vẫn không hề cảm kích, đang muốn mở miệng hạ thấp hấn vài câu, đồ xấu xí bỗng nhiên đứng dậy.

Người trước mắt giống như núi tiến lại gần, Ly Đình không kịp phản ứng, chân nhẹ bẫng, bị người ta xách tới tháp. Ngồi trên tháp chưa lấy lại tinh thần, ánh mắt dính lên người đồ xấu xí, nhìn thấy hấn bận rộn tới lui, cuối cùng bê bát cháo đặt bên cạnh Ly Đình.

Lần này cũng không canh giữ trong phòng nhìn Ly Đình ăn, vừa bỏ bát xuống người liền đi mất.

Chỉ còn lại một mình Ly Đình trong phòng, trong bụng tức giận, không có ai cho y phát tiết, nhất thời y lại vô cùng lúng túng.

Cháo nóng mang theo mùi thơm ngát đặc biệt, nhìn rất thanh đạm, nhưng lại làm cho bụng Ly Đình kêu lên. Nhiều ngày không ăn cơm rồi, Ly Đình lén liếc cảnh cửa một cái, không có ai, quay đầu lại dịch chuyển đến bên giường.

Không biết cháo đồ xấu xí mang tới là cháo gì, vừa ngọt lại mềm, ăn vài miếng đã hết rồi. Ly Đình liếc môi nhìn cái bát trống rỗng, bụng còn kêu gào muốn ăn, nhưng chim hoàng yến cao ngạo lại không thể mở miệng nói, ôm chần lại lên tháp nằm.

Đợi khi Nghê Diễm quay trở lại phòng dọn dẹp bát đĩa, chỉ thấy mỹ nhân thỏa mãn nằm trên tháp, y phục gấm hảo hạng đã bị cọ không còn dáng ban đầu, ngoại sam đã rơi ra đằng sau lưng, lộ ra đầu vai bên trong nội sam.

Một chân trên tháp, mũi chân hướng xuống dưới, trên đất có một vết máu đỏ, lông mày Nghê Diễm nhíu lại, đi tới bên tháp.

Cho đến khi xung quanh tháp tối đi, Ly Đình mới có phản ứng, nghiêng đầu lười biếng nhìn người bên cạnh, đồ xấu xí lại tới rồi.

Mắt cá chân bị nắm lấy, Ly Đình nhìn xuống dưới, đồ xấu xí đang nắm chân y, “Người buông ra.”. Ly đình sợ đau, trên chân không biết xuất hiện vết thương từ khi nào, bây giờ không có tâm tư đùa cợt với đồ xấu xí.

Nghe thấy trong phòng vang lên âm thanh, Ly Đình lười đi nhìn. Mắt cá chân buông lỏng lại bị nắm lấy, gan bàn chân bị đồ vật gì đó chà sát, làm cho Ly Đình không chịu nổi ngồi mạnh dậy.

Đồ xấu xí mang tới chậu nước, để cho y lau chân, một bên là kim sang được.

Mỹ nhân quý giá như mạng, kim sang được vừa được bôi lên vết thương, cảm giác nóng rực khiến y không nhìn được, nước mắt rơi xuống nhìn Nghê Diễm nói: “Đau...ngươi làm cái trò gì vậy...”

“Được phân chăm sóc tốt cho ngươi, nếu xảy ra việc gì sẽ bị trách phạt.” Đây là câu nói dài nhất từ lúc đồ xấu xí này vào phòng.

Chân không còn quá đau đớn nữa, Ly Đình chống cánh tay, buồn bực nói: “Để cho ngươi bị phạt mới tốt...đều tại ngươi dọn dẹp không sạch sẽ...”

Đồ xấu xí không phản bác, Ly Đình đột nhiên ngang tàng nói, “Ngươi cũng biết ta là người sắp được đưa cho Kỳ tướng quân, còn dám dùng bàn tay bẩn thỉu chạm vào ta, ngày nào đó có thể bay lên cao, nhất định phải cho người chặt hai tay của ngươi, khoét mắt ngươi, nói cũng không chịu nói, đầu lưỡi cũng không cần dùng nữa!”

Nghê Diễm như không nghe thấy, ngồi bên tháp hỏi, “Nhưng còn vết thương?”

Dứt lời không chờ Ly Đình trả lời, vén quần Ly Đình lên nhìn xem chỗ khác có vết thương hay không. Ly đình giật mình, dùng sức thật mạnh thoát khỏi bàn tay Nghê Diễm, không để ý đến đau đớn trên chân, run rẩy đắp chăn che hai chân lại, “Cút...đừng chạm vào ta...không cần ngươi quan tâm...”

Người trên tháp như bị hoảng sợ cuộn mình trên giường, Nghê Diễm không nhìn nữa, cũng không tới gần Ly Đình, để y một mình nằm đó.

2. Chương 2

Từ ngày vị kia đến hậu viện, chủ tử lần đầu tiên đến thăm y. Vừa tiến vào viện, đã thấy Ly Đình ngồi dựa vào cánh cửa, ngửa đầu nhìn nước mưa tí tách tí tách theo mái hiên rơi xuống.

Lông mi dài mảnh nhấp nháy nhấp nháy, trên mặt hiện lên vẻ cô đơn, nghĩ muốn vươn tay chạm đến thứ gì đó bên ngoài cửa, nhưng thế nào cũng không thể chạm đến. Bóng người như vậy, từ xa nhìn thấy đều làm người ta không thể bước tiếp.

Thấy trong viện có người tới, không phải là cái tên xấu xí ít lời kia, là chủ nhân của viện này.

“Hạ nhân hầu hạ ngươi có vừa lòng không.” Chủ tử hỏi, hạ nhân bên cạnh đều thức thời lui xuống.

“Đương nhiên là vừa lòng.” Ly Đình cười dịu dàng, hành lễ xong thì ngoan ngoan đứng một bên, chờ chủ

tử phân phó.

Eo bị ôm lấy, chớp mắt thiên toàn địa chuyển dựa vào lồng ngực chủ tử, cảm hơi bị nâng lên, chủ tử mang theo vẻ xâm lược nói: “Thực không nỡ tặng người cho Kỳ Long.”

Ngón tay theo quần áo vào trong sờ soạng, cách một lớp nội sam nhẹ nhàng xoa nhũ tiêm Ly Đình, lại nói, “Thật đáng tiếc, người đẹp như vậy, ta còn chưa được chạm vào, phải chăm sóc cẩn thận, đợi Kỳ tướng quân toàn thắng trở về, hai tay dâng tặng.”

Ly Đình thân mình cứng lại, khi nghe được tên của Kỳ Long ngay cả nụ cười có lẽ đều cứng lại, hai vai siết chặt, rũ mi không đáp lời.

Chủ tử không ở lại quá lâu, cuối cùng phân phó, “Người phải nghe lời chút, xóa bỏ hết những ý nghĩ tự tìm chết đi, Kỳ tướng quân mấy ngày nữa sẽ trở lại.”

Tiến chủ tử đi, trong phòng còn chưa thanh tĩnh, lại tiến vào một đám nha đầu. Đại nha đầu cầm đầu nhìn như cung kính, nhưng không hề liếc nhìn Ly Đình một cái, “Công tử.”

Đại nha đầu cúi thấp người, nha đầu phía sau bưng đồ vật lên. Vừa vạch ra, mấy tiểu nha hoàn sắc mặt đỏ bừng, lại nghe thấy đại nha đầu nói, “Công tử, cái này là do chủ tử phân phó, từ hôm nay trở đi, mỗi ngày người phải mang theo cái này.”

Một cây ngọc thể đặt trên khay, sắc mặt Ly Đình hoảng hốt, nhất thời không biết làm gì.

Đại nha đầu cũng là cô nương chưa lấy chồng, nói ra những lời này có chút xấu hổ, “Đây là để tốt cho công tử...” Không đợi Ly Đình trả lời, nàng phân phó một tiểu nha đầu, “Hầu hạ công tử tắm rửa đi.”

Mấy nha đầu ngoan ngoãn hầu hạ Ly Đình tắm rửa, đợi Ly Đình thân thể không mặc gì của y bước ra khỏi nước, y không nói một tiếng lại nằm lên tháp.

Đại nha đầu vén màn lên, Ly Đình đột nhiên nói, “Ta tự mình làm.” Ngữ khí trong trẻo nhưng lạnh lùng, rõ ràng mới vào thu chưa lâu, động tác đại nha đầu như lạnh đông cứng lại.

Màn được khép lại, bên trong trướng vang lên vài tiếng ma sát, cách một tiếng, ngọc thể từ trong trướng vút ra gãy làm hai đoạn.

“Công tử, người bề chưa xong đâu.” Đại nha đầu không nhanh không chậm lại dâng lên một cây, chỉ thấy người trong màn không ngừng bề.

Trong phòng đột nhiên tối sầm lại, Nghe Diễm mang thực hạp tới đây. Đại nha đầu liếc mắt một cái, đều là tù binh dị quốc thấp hèn, mở miệng nói, “Ngày sau thức ăn của công tử người phải đặc biệt để ý, phân

phó nhà bếp chỉ làm thức ăn lỏng.”

Đứt lời, màn trướng phồng lên một góc, không biết là cái gì. Nghe Diễm cúi đầu nhìn những thứ gãy đứt đoạn trên mặt đất, dường như có thể nhìn ra hình dạng gì đó.

Đại nha đầu không nhẫn nại nữa, nửa uy hiếp nói, “Công tử, trút giận lên những đồ vật này có ích gì, đều là do chủ tử phân phó.”

Ly Đình giống như nghe vào tai lời khuyên, trong trướng lại có âm thanh vải dệt ma sát. Ngay sau đó là tiếng rên rỉ khe khẽ, giống như cắn chặt môi, mang theo vài phần quật cường, nhưng âm thanh rên nhỏ vẫn vô cùng sống động.

Nghe Diễm ngẩng đầu, qua màn có thể nhìn thấy rõ ràng một bóng người, cuộn mình thành một đống, nằm trên tháp.

Đợi trong trướng không còn động tĩnh, đại nha đầu mới cúi người, “Nô tỳ xin cáo lui.”

Mấy nha đầu vừa đi, Ly Đình vén mạnh màn lên, vẫn là bộ dáng ngông cuồng tự cao tự đại, nói với Nghe Diễm, “Cút...”

Gió khe thổi làm tấm màn bay lên, cảnh sắc kiều diễm trong trướng bị Nghe Diễm nhìn rõ ràng, người trên tháp quý không mặc gì, giữa bắp đùi hình như còn giấu vật gì đó.

Nghe Diễm buông thực hạp xuống liền rời đi, vừa mới đi qua ngưỡng cửa, bên trong truyền tới tiếng nức nở của mỹ nhân.

Mấy nha đầu vừa rồi đi khá chậm, Nghe Diễm vừa ra khỏi sân đã nhìn thấy các nàng, nghe được đại nha đầu chế nhạo nói, “Thực sự coi bản thân mình như thiếu gia rồi, chẳng qua là được đưa cho Kỳ tướng quân, nếu không phải chủ tử phân phó, ai chịu được tính tình nóng nảy của hắn.”

Mấy tiểu nha đầu thi nhau hòa theo, “Tỷ tỷ nói phải.”

Đại nha đầu mặt mày đắc ý, “Tù binh dị quốc, thân phận còn không bằng những hạ nhân như chúng ta, chẳng qua đáng vẻ xinh đẹp mà thôi, mới không bị vứt làm hạ nhân.”

“Đúng vậy, nhưng cũng phải nói lại, nếu như y thật sự bám víu được Kỳ tướng quân, chẳng phải là sẽ nở mày nở mặt sao.”

Đại nha đầu khẽ hừ một tiếng, “Có dạng mỹ nhân nào mà Kỳ tướng quân chưa từng gặp, vào phủ tướng quân rồi, còn không phải cùng với những người ở hậu viện đấu đá lẫn nhau.”

Nghê Diễm qua buổi trưa mới đến để lấy thực hạp, người trong phòng hình như chưa động đến, trên mặt đất vẫn toàn những đồ vật tình thú bị bẻ gãy, cảm thấy có vài phần cô đơn.

Thực hạp chưa ai động đến, người nằm trên tháp dường như khóc mệt rồi, mềm mại nằm trên tháp ngủ sâu. Sau khi Nghê Diễm dọn dẹp phòng xong, mang theo thực hạp đi ra ngoài, không bao lâu lại quay về.

Người nằm trên tháp ngây ngô thức dậy, khoác một cái áo khoác, bên trong nửa kín nửa hở, thông chân ngồi đó, thấy Nghê Diễm đi vào cũng không phản ứng.

Thân hình cao lớn chắn trước mặt Ly Đình, lấy từ trong thực hạp ra một bát cháo ngọt nóng hầm hạp. Mấy ngày gần đây hẳn đã biết được sở thích của Ly Đình, là đồ ngọt.

Ly Đình trên mặt bình tĩnh, cầm bát lên ăn sạch sẽ, cuối cùng lại quay về biểu tình cao ngạo.

Đột nhiên trên bụng xuất hiện một bàn chân, Nghê Diễm lúc này mới chịu nhìn y một cái, theo cái chân trắng nõn nhìn về phía Ly Đình, hai chân mở rộng, phía dưới rất sạch sẽ, vật nhỏ mềm mềm non nớt kia cũng giống như Ly Đình rất tinh xảo, nhưng ở giữa lại cảm thấy gì đó, thoáng lộ ra lỗ nhỏ đỏ bừng.

Ly Đình như không biết xấu hổ, như phát tiết mà đá vào người Nghê Diễm, nhưng đồ xấu xí rất rắn chắc, Ly Đình chỉ cảm thấy gót chân đau.

Nghê Diễm vẫn không nhúc nhích, sắc mặt không đổi. Ly Đình trong lòng vừa gấp vừa tức, ai cũng ức hiếp y, ngay cả đồ xấu xí này cũng như vậy, đánh mắng đều không có phản ứng gì, Ly Đình như là đá vào một đồng bóng, mệt mỏi lại tức giận.

“Tí tách.” Một giọt nước rơi xuống đất, Nghê Diễm ngẩng đầu, mới phát hiện người trên tháp đang khóc, hai mắt đỏ bừng, môi khô run.

Bốn mắt nhìn nhau, Ly Đình kinh ngạc cảm thấy mình thất thố, ở trước mặt một tên nô lệ thấp hèn chật vật yếu thế. Ly Đình lau hai má, kéo quần áo lại, hung tợn nói, “Nhìn nữa ta móc hai con mắt của người ra.”

Buổi chiều cũng không thấy Ly Đình ăn được bao nhiêu, sắc mặt hậm hực, ngồi trong phòng tức giận.

Nghê Diễm quay trở lại gian phòng của hạ nhân, có mấy tên hạ nhân túm tụm vào một chỗ, “A Giáp, giúp ta mua son.”

“Ồ, tặng nha đầu ở tiền viện hả.” Nhóm hạ nhân cười ầm.

Có một vài người phải đi ra ngoài làm việc, giúp mọi người mua đồ. Nghê Diễm rất ít nói chuyện cùng bọn họ, hẳn không giống như những hạ nhân ở đây, không có lương tháng, ngày thường không mua mấy thứ

này kia.

Hắn chỉ có một chút bạc vụn, mua không được vật đáng giá, Nghe Diễm lần đầu xen vào đám hạ nhân, “A Giáp.”

Nghe Diễm vừa mở miệng, đám người không ai lên tiếng theo dõi hắn. Nô lệ dị tộc, bọn hạ nhân vừa xa lánh hắn, vừa kiêng dè thể trạng của hắn, cao lớn cường tráng.

“Có thể giúp ta mang một phần kẹo hạt sen được không.” Hán tử trong phòng đều nhìn hắn, Nghe Diễm lần đầu cảm thấy xấu hổ đến luống cuống, “Có thể hay không...”

Mấy mẫu bạc vụn lẻ loi thừa sức mua kẹo. A Giáp lấy lại tinh thần, nháy mắt, “Đều cho ta sao?”

“Ừ.”

A Giáp hưng phấn chà lên người hai lần, “Nói rồi nhé.”

Buổi trưa ngày hôm sau đã nhận được đồ của A Giáp, những hạ nhân khác ở đằng sau lưng chế nhạo Nghe Diễm, nam nhân cao lớn thô kệch lại thích ăn đồ ăn vặt ngọt.

Mỹ nhân ở hậu viện vẫn không lên tinh thần, Nghe Diễm mang bát đĩa từ trong thực hộp ra, còn bỏ vào bên trong hai viên kẹo hạt sen.

Ly Đình thấy người đến mở cửa, mới từ trên tháp đi xuống. Kẹo hạt sen tròn tròn lăn qua lăn lại trong bát, Ly Đình cầm bát trong tay nhìn thoáng qua, chẳng hề cảm kích, cầm lấy ném ra ngoài cửa.

Lúc muộn Nghe Diễm quay lại, Ly Đình đang vô cùng đặc ý đứng dựa vào cửa, nhìn hai viên kẹo hạt sen bị gió thổi lăn qua lăn lại.

Thấy đồ xấu xí lại tới rồi, Ly Đình lại hất cằm liếc nhìn hắn.

Nghe Diễm giống như không phát hiện ra, lập tức đi vào trong phòng, để đồ ăn và kẹo xuống, quay người ra ngoài.

Ly Đình đã từng gặp nhiều loại người, ham sắc đẹp của y, trên miệng nói lời ngọt ngào muốn thân cận y cũng có, xem thường y, luôn tỏ ra khinh thường cũng có, nhưng mà chưa từng thấy ai giống như Nghe Diễm, không nóng không lạnh, không buông lời đùa giỡn, cũng không khinh thường, ngược lại làm cho Ly Đình không biết phải làm sao.

“Này!” Mặc cho Ly Đình kêu to phía sau, cũng không thấy đồ xấu xí quay lại liếc nhìn y một cái, la lối om

sòm cũng chẳng có tác dụng, chỉ có thể làm mình tức giận mình mà thôi.

Dựa vào bên cạnh bàn, vẫn nghen một bụng tức, giơ tay muốn hất bàn, nhưng y lại nghĩ, làm cho ai xem đây, cánh tay đang giơ lên chậm rãi buông xuống.

Ly Đình không biết dỗi ai, hốc mắt ướt át, chớp mũi đỏ đỏ, cuối cùng nhìn đồ ăn trên bàn, ngón tay đặt lên trên kẹo hạt sen, đầu ngón tay còn dính một chút vụn đường, Ly Đình liếm đầu ngón tay, rất ngọt.

Ánh mắt lén lút nhìn qua sân, xác định không có người, mới thả một viên vào miệng. Nhắm nháp hạt sen, Ly Đình lại mong chờ không biết ngày mai có thể ăn không.

Ngày hôm sau, hiếm khi nha đầu đến hầu hạ Ly Đình rửa mặt chải đầu mà y không làm khó dễ các nàng, thường xuyên nhìn qua cửa, xem đồ xấu xí khi nào mang đồ ăn xuất hiện.

Cả buổi sáng không thấy người đâu, Ly Đình đã chờ đến sắc mặt đen lại, trong lòng âm thầm tính toán, đợi lát nữa người tới rồi, khẳng định sẽ cho hắn biết mặt.

Mỹ nhân đứng mỗi cả chân rồi, nhưng vẫn chưa nhìn thấy bóng dáng ai, cả người ngồi chần ở cửa. Chờ mãi cho đến khi một bóng đen tới gần hành lang gấp khúc, đồ xấu xí tới rồi.

Ly Đình đứng phắt dậy, đang muốn mở miệng chất vấn, nhưng xuất hiện ở cách đó không xa, không phải là đồ xấu xí mà là hạ nhân khác, Ly Đình tức giận đầy mặt, đi vào trong phòng.

Hạ nhân sợ hãi, nghe nói qua tính tình của Ly Đình, nhưng mà bản thân mình còn chưa hề làm cái gì mà, sao lại chọc vào mỹ nhân rồi. Nơm nớp lo sợ mang theo thực hạp đi vào phòng, lại cẩn thận dọn đồ ăn ra, nhỏ giọng nhắc nhở nói, “Công tử, mời dùng cơm.”

Ly Đình nhìn một cái, không có gì hợp khẩu vị của y, ánh mắt tối tăm buồn bã tròng lên.

Bị Ly Đình tròng, cảm thấy tứ chi mềm nhũn, sút chút nữa đứng không vững, “Công...công tử...”

“Sao lại đổi người rồi? Tên xấu xí đó đâu?” Mỹ nhân nói chuyện cùng hắn, đã là hãnh diện lắm rồi.

Hạ nhân sững sờ, lập tức phản ứng lại, “Công tử nói Nghê Diễm hử, bị gọi đi nấu nước, quý phủ bận...Kỳ tướng quân chiến thắng trở về, chủ tử ngày mai mở tiệc chiêu đãi Kỳ tướng quân.”

Không biết câu nói kia chọc giận mỹ nhân ở đâu, mỹ nhân im lặng đột nhiên phát tác, “Ra ngoài!”

Mỹ nhân tức giận thì vẫn là mỹ nhân, hạ nhân nhìn mấy lần không thể đi nổi, Ly Đình lại quát, “Cút ra ngoài!”

Đồ xấu xí không tới nữa, y sắp bị tặng đi rồi.

3. Chương 3

Ngày hôm sau, nha đầu hầu hạ vừa sáng đã đến hậu viện, Ly Đình nhìn thấy nha đầu mang theo quần áo xinh đẹp, lại nghe thấy nha đầu đi trước nịnh nọt nói, “Công tử, đêm nay người có thể nhìn thấy Kỳ tướng quân rồi.”

Ly Đình ngoan ngoãn, không phát hỏa, nhưng mà người bên cạnh nói gì đều không phản ứng lại, đợi mọi thứ chuẩn bị xong rồi, đám người mới rời đi, hậu viện yên tĩnh trở lại.

Hậu viện đã quen lạnh lẽo, Ly Đình cũng quen thói, những mà vẫn cố chờ đồ xấu xí nhà quê kia đến, Ly Đình bắt đầu nhớ nhung, buông những lời khó nghe thành niềm vui lớn nhất trong ngày của y.

Đồ xấu xí thực sự không tới nữa sao? Y sắp phải đi rồi.

Ngồi buồn cả một ngày, cũng không thấy ai tới đưa đồ ăn cả, dường như đã được ra lệnh không cho Ly Đình ăn cơm. Từ buổi trưa đến chạng vạng tối, cho đến khi loáng thoáng nghe được tiếng đàn nhạc, trong phủ hình như đang mở tiệc chiêu đãi Kỳ tướng quân.

Ly Đình yên lặng đi đến cạnh ngăn tủ, lấy ra thanh dao găm ở bên trên, giấu trong tay áo. Bóng đêm dần buông xuống, đợi từ giờ Dậu đến giờ Mậu, tiếng nhạc ở tiền phủ nhỏ đi, Ly Đình trầm nghĩ, đến lúc y phải đi rồi sao.

Hành lang truyền đến tiếng bước chân nặng nề, một bóng người đen thui tiến vào, không phải hạ nhân đưa hân đi mà là đồ xấu xí đã lâu chưa gặp.

Ly Đình sững sốt, không kìm lòng nổi bước tới cửa vài bước, đợi cho khi xích sắt siết chặt chân y lại, y mới kinh ngạc đứng ở đó nhìn đồ xấu xí.

Nghê Diễm mang theo thực hạp tới, đi rất nhanh, vòng qua hành lang, trong phút chốc nhìn thấy Ly Đình, bước đi dần chậm lại.

Hắn chưa bao giờ nhìn thấy Ly Đình ăn mặc như vậy, cẩm phục đỏ tươi, tóc buộc nửa chừng, dây buộc màu trắng rủ xuống, ngày bình thường cho dù cho Ly Đình ăn mặc chỉnh tề, y đều có thể lẩn qua lẩn lại làm cho bữa bộn lười nhác.

Mỹ nhân có vẻ mặt u sầu, không thấy sự điêu ngoa ương ngạnh như ngày trước, trong giây phút thấy Nghê Diễm, trong mắt lơ mơ tỏa ánh sáng ngọc lưu ly.

Trong lòng không biết vì sao nóng lên, Nghê Diễm bước đi nhanh hơn, đi về phía Ly Đình.

Nhìn thấy người đi vào trong, tấm lưng dày rộng phía trước mặt Ly Đình, mặc dù chẳng nói gì bày biện đồ ăn, trong phòng chỉ nghe thấy tiếng bát đặt trên mặt bàn.

“Cạch” mỹ nhân đằng sau động dậy, bước từng bước thoải mái đi qua, Nghê Diễm đứng lúc quay lại nhìn, nghe thấy y mở miệng nói, “Ta không...ta không muốn đi.”

Ly Đình vừa mở miệng đã lo lắng khóc nức nở lên, Nghê Diễm nghe thấy, tay dừng động tác, khi quay đầu lại, người đứng bên cửa đã khóc thảm vô cùng.

Biết rõ cùng một tên nô lệ khóc lóc kể khổ là vô dụng, nhưng trừ đồ xấu xí này ra, ai còn có thể ở trong phòng này nghe Ly Đình nói nhiều hơn một câu.

Dựa vào ánh trăng, mỹ nhân khóc lê hoa đái vũ, nhìn lại vô cùng đáng yêu.

Nghê Diễm vuốt cằm, không nói tiếp lời Ly Đình, chỉ nói, “Ăn cơm thôi.”

Người giống như tảng đá không hề phản ứng, trong lòng Ly Đình cảm thấy tủi thân, không muốn mở miệng tự làm mình mất mặt nữa, cũng không mở miệng nói mấy lời châm biếm mỉa mai, đồ dẫn kéo sợ dây xích ngồi xuống bên cạnh bàn.

Ly Đình cầm bát lên ăn rất chậm, dường như là nếu kéo dài thời gian thì không phải đến phủ Kỳ tướng quân vậy. Đồ xấu xí cũng không thôi thúc hấn, an tĩnh chờ đợi ở một bên.

Chim hoàng yến vừa chạt vạt vừa đáng thương, tiếng khóc cũng dừng lại rồi, thân hình mảnh mai ngồi trước bàn, động tác cứng nhắc.

Đợi Ly Đình dùng bữa, đồ ăn vẫn còn hơn phân nửa, hai tay nắm chặt đùi, vươn cổ, trông mắt đảo xung quanh, liếc thực hạp một cái, không nhìn thấy kẹo hạt sen, hai vai chán nản buông xuống.

Động tác của Ly Đình, Nghê Diễm đều nhìn thấy hết, hôm nay hấn tới gấp, chưa về phòng chuẩn bị, “Hoàng thượng hạ thánh chỉ, nói ngoại tộc bất ngờ đánh tới, chủ tử và Kỳ Long đều bị triệu đi rồi.”

Đôi mắt đỏ hồng của mỹ nhân nhìn hấn, trên mặt không hề có nét mặt vui mừng. Chẳng qua là tránh được một lần, nhưng sao tránh được cả đời, Hạ Quốc là một nước lớn, trước giờ chưa bại lần nào.

“Thật sao.” Mỹ nhân chậm rãi mở miệng, bình tĩnh rũ mi, ánh mắt đảo qua đầu vai của Nghê Diễm, “Vai người làm sao vậy?”

Lúc này Ly Đình mới chú ý tới, đồ xấu xí mặc một cái áo mỏng không có ống tay, trên vai bị thứ gì đó cắm vào, da thịt bị lõm xuống, kết vảy đáng sợ.

Nghê Diễm giống như không ngờ Ly Đình sẽ quan tâm tới mình, có chút khó xử nói, “Không sao.”

Cho dù đồ xấu xí không nói, Ly Đình đều có thể đoán được mấy phần, có lẽ là hấn gánh nước cho cả phủ này. Mỹ nhân đứng dậy, đi đến cạnh tủ, ung dung lấy dao găm trong tay áo đặt lại, sau đó lấy ra một cái hộp.

Mỹ nhân không hề râu rĩ, trên mặt lộ ra biểu tình kiêu ngạo như ngày thường, đi về phía Nghê Diễm, miệng vẫn nói mấy lời độc ác, “Đáng đời, ai bảo xấu xí dọa người như thế, lại còn ngu ngốc bị người bắt nạt.”

Mở hộp ra, bên trong là thuốc trị thương. Ly Đình nhỏ nhần, ngẩng đầu nhìn người trên bàn cường tráng giống dã thú, không nhịn được nhú mày, “Ngồi xuống.”

Nghê Diễm bị mỹ nhân trừng, không tự chủ được ngồi xuống.

Ngón tay mảnh khảnh nắm lấy bình thuốc, mang theo ý trêu đùa xấu xa, muốn xem dáng vẻ kẻ xấu xí chịu đau, khéo miệng mang theo nét cười làm người khác cảm thấy ác độc, ban nãy còn khóc lóc đáng thương, vừa chớp mắt đã biến thành mỹ nhân tâm địa rắn rết.

Con người từ cao cúi đầu nhìn xuống, đồ xấu xí không hề nhăn mày dù chỉ một chút, ngược lại còn không nhúc nhích nhìn y.

Hai người lại gần nhau, Ly Đình gần như chen vào giữa hai chân đồ xấu xí, nô lệ cao lớn cường tráng, nhiệt độ cơ thể cũng cao kinh người, Ly Đình chỉ cảm thấy như bị một đồng bếp lửa bao quanh.

Không thấy được phản ứng như trong kỳ vọng của Ly Đình, ngược lại còn bị nhìn đến toàn thân bất động. Ly Đình hỗn hển đập một cái vào trên mặt Nghê Diễm.

Nghê Diễm bị đánh bất ngờ không kịp phòng bị, còn chưa lấy lại tinh thần, Ly Đình còn cáo trạng hấn, “Nhìn cái gì mà nhìn...còn nhìn nữa ta móc mắt ngươi ra...”

Trên mặt mang theo một màu đỏ ửng khác thường, là do màu sắc quần áo phản xạ, hay là thẹn quá hóa giận.

Đồ xấu xí bị đánh cũng không thấy hấn tức giận, đứng mạnh dậy, nhắc cổ áo phía sau của Ly Đình lên, trực tiếp quăng người qua một bên, nhanh nhẹn dọn dẹp bát đĩa rồi đi.

Hai lần bị đồ xấu xí xách như xách mèo quăng qua một bên, Ly Đình luôn không phản ứng lại được, mỗi lần phải chờ người đi rồi mới hồi thần.

Mỹ nhân ở hậu viện chưa bị tặng đi, chủ nhân lại chưa về phủ, ai cũng không bằng lòng đi quan tâm y, tối đến cũng chỉ có đại nha đầu mang nước ấm vào cho y tắm rửa, cũng không thấy có người hầu hạ, Ly Đình cũng rất yên lặng.

Phòng ở của hạ nhân đều tắt đèn rồi, phòng của Ly Đình đột nhiên bị gõ vang, vừa mới nằm xuống lại bị gọi dậy, làm cho trong lòng mỹ nhân không mấy vui vẻ, nghiêng răng nghiêng lợi đứng dậy đi mở cửa.

Ngoài cửa đồ xấu xí không thức thời đứng đó, bị nhiều giấc mộng đẹp, Ly Đình đang muốn đuổi người đi.

Chỉ thấy đồ xấu xí mở bàn tay ra, trong lòng bàn tay có hai viên kẹo hạt sen. Ly Đình kinh ngạc nhìn hắn, trong lòng có thứ gì đó không thể nói rõ đang rung động. Ngón tay nhẵn nhụi cầm lấy cho lên miệng, ánh trắng đều bị đồ xấu xí chặn lại, chỉ để lại một bóng mờ mờ.

Đồ đã đưa tới rồi, Nghe Diễm quay người định đi nhưng lại bị Ly Đình gọi lại, “Nghe Diễm.”

Nghe Diễm quay đầu, hoài nghi nhìn y, mỹ nhân vẫn mang dáng vẻ cao quý, lại nói, “Người tên là Nghe Diễm phải không?” Nghe Diễm không phản bác, coi như thừa nhận rồi.

Giờ này rồi ngay cả những người cầm canh gõ mõ đều đã đi nghỉ ngơi cả, trong viện chỉ còn nghe thấy tiếng gió, một cơn gió thổi đến, làm cho người ta bất giác rung mình.

Mỹ nhân mỉm cười một cái, môi khê mở, “Ta không thích Kỳ Long, nhưng không thể làm gì...không bằng cho người được lợi...”

Nghe Diễm không hiểu lời nói của Ly Đình, thấy tay y chạm vào cổ áo, cởi từng nút áo, cởi áo trong ra, thân thể không mặc gì hiện ra trong tầm mắt.

Trời cuối thu vừa lạnh lẽo vừa vắng lặng, Nghe Diễm cứng người tại chỗ, đi cũng không được, ở lại cũng không xong.

Hai người cách nhau không xa, Ly Đình vươn tay là có thể chạm vào hắn, trong nháy mắt y cầm lấy cổ tay Nghe Diễm, Nghe Diễm run lên. Cho dù là Ly Đình dụ dỗ trước, bên ngoài miệng còn không tha người, “Không phải ngươi sợ đẩy chứ, thật đúng là đồ ngốc.”

Nghe Diễm không chịu nổi y kích thích, chỉ nghe thấy rầm một tiếng, bè người lên trên vai, mang vào trong, đi thẳng đến tháp, xích sắt leng keng vang lên.

Khuỷu tay Ly Đình chạm vào chần, nhìn thấy đồ xấu xí đang cởi áo ngắn bên ngoài áp lên, một chân đạp lên ngực hắn, không cho hắn tới gần, cười đến động lòng người, miệng nói lời chán ghét, “Không cho hôn ta.”

Dứt lời, hai chân trắng noãn kéo ra, mũi chân từ trên ngực Nghê Diễm kéo xuống, chạm vào cơ bụng rắn chắc, sau đó trượt đến nơi đã phồng một đồng lớn, nảy sinh đùa cợt cách một lớp vải quần đập lên vật đó.

Đồ vật kia giống như một khối sắt được nung nóng, vừa nóng vừa cứng, làm cho bàn chân Ly Đình cảm thấy đau. Tích tụ trong lòng, lại không biết làm sao, chỉ có thể hướng tới chỗ cuối cùng kia làm chuyện xấu, vật đang nằm rũ ở đó, có phần nặng nề, bị Ly Đình dùng sức giẫm đập lên, Nghê Diễm bị đau cau mày nhìn y, ánh mắt đen láy thâm trầm, nhìn đến nỗi lòng Ly Đình xao động.

Tính tình Ly Đình thế nào, biết đồ xấu xí không dám dễ dàng phát tác, sợ một chút lại đắc ý, mũi chân nâng lên, theo hầu kết Nghê Diễm đến cảm, nằm dưới thân người khác vẫn là đáng vẻ không coi ai ra gì.

Hai chân mở rộng ra, ánh mắt Nghê Diễm hoàn toàn bị thứ giữa hai đùi y hấp dẫn, lỗ nhỏ chặt chẽ cắn lấy ngọc thể, làm máu hần dồn lên.

Trên chân bỗng nhiên căng thẳng, bị đồ xấu xí nắm trong lòng bàn tay, bàn tay thô ráp khê vuốt ve gan bàn chân, Ly Đình cực kỳ sợ ngứa, vùng vẫy muốn rút chân về nhưng lại bị hần gắt gao nắm lấy.

“Buông tay!” Chẳng có chút uy hiếp nào đền đồ xấu xí, còn làm hần được một tác lại muốn tiến một thước.

Đầu lưỡi thô ráp liếm gan bàn chân Ly Đình, tay Ly Đình mềm nhũn, gục xuống chặn, miệng phát ra tiếng rên rỉ, “Úm...”

Lưng Nghê Diễm run lên, buông chân Ly Đình ra, bàn tay mò đến phía lỗ nhỏ, cầm lấy đuôi ngọc thể, rút mạnh ra. Ly Đình sao có thể chịu được kích thích như vậy, giật mình mạnh một cái trên tháp, lại bị Nghê Diễm ấn trở lại.

Cảm giác tê dại theo lỗ nhỏ thần bí đi đến từng góc ngách cơ thể, cho dù có rụt eo lại, cảm giác khác thường ở lỗ nhỏ vẫn không giảm đi.

Cho đến khi ngọc thể bị rút ra hoàn toàn, đôi mắt Ly Đình ươn ướt, vẻ mặt mơ màng nhìn Nghê Diễm.

Ngọn lửa trong lòng Nghê Diễm cuộn cuộn, vội vàng cởi quần, nghiệt căn to lớn nảy ra, cây gậy thẳng tắp, thực sự thô to như của thú vật.

Ly Đình cảm thấy kinh hãi, thân thể ngại ngần muốn trốn, đồ xấu xí đã nắm lấy eo y tiến vào, đỉnh chạm vào lỗ nhỏ, Ly Đình tự biết đâm lao phải theo lao, khóc lên muốn dừng lại, “Hu hu...đau...”

Ly Đình khóc rất đáng thương, cũng khổ cho Nghê Diễm, rõ ràng là thời khắc không thể không lên, giữa đường lại phải chịu đựng rút ra. Ngón tay sờ soạn lỗ nhỏ, cho vào bên trong mở rộng.

Ngón tay của đồ xấu xí không bằng ngọc thể bóng loáng, đầu ngón tay thô ráp chạm vào vách thịt non

mịn, Ly Đình không ngừng khóc, cánh tay bất giác đặt lên đầu vai Nghê Diễm, rên rỉ ra tiếng.

Tiếng rên vừa ướt át vừa mềm mại, lỗ tai Nghê Diễm nóng lên. Bất giác ngẩng đầu nhìn biểu tình của người ta, y đang thoải mái ưỡn cổ về đằng sau.

Không cho Nghê Diễm hôn y, Nghê Diễm chỉ cõ thể găm lên cổ y, cắn xương quai xanh, lại mút đầu vú. Nghê Diễm chưa từng gặp nam tử nào thế này, cả đầu vú một màu hồng nhạt.

Đầu vú bị nghiền giữa hai hàm răng, tiếng thở gấp của Ly Đình càng mê người, không biết xấu hổ nâng eo đưa đầu vú đến gần miệng Nghê Diễm hơn, nếu như Nghê Diễm dùng sức mút một cái, phía dưới sẽ kẹp chặt lấy ngón tay của hắn không buông.

Được hầu hạ thoải mái, Ly Đình mới hãnh diện cúi đầu liếc mắt đồ xấu xí một cái, chỉ thấy một cái đầu đang ra sức mút trên ngực.

Hai tay Ly Đình áp lấy đầu Nghê Diễm, Nghê Diễm ngẩng đầu nhìn y, đang khó hiểu, tay Ly Đình dùng sức, kéo hắn hôn lên.

Ban nãy còn nhanh mồm nói không cho hắn hôn, giờ lại chủ động hôn hắn.

Trong miệng là tiểu dã thú càn quét bờ môi, Ly Đình cắn lung tung từ môi dưới đến đầu lưỡi Nghê Diễm.

Nghê Diễm quấn lấy đầu lưỡi y, hút mạnh một cái, chìm hoàng yến an tâm trở lại. Ngốc ngốc chảy nước miếng, bị Nghê Diễm hôn đến đầu óc mê muội, trời đất quay cuồng, trong mắt đều là nước mắt hàm chứa tình dục.

Nghê Diễm nâng mí mắt nhìn, ngón tay thăm dò trong động nhỏ cũng rút ra, cảm giác trống rỗng dưới thân làm y nhăn nó, không đợi Ly Đình phản ứng, nghiệt căn trực tiếp đâm thẳng vào lỗ nhỏ.

Đôi môi bị lấp kín kêu lên một tiếng đau đớn, “Ưm...”, thân thể bị Nghê Diễm hoàn toàn khai phá, Ly Đình vừa nôn nóng vừa tức giận, hai nắm tay đâm vào ngực Nghê Diễm, người này thân thể cứng như đá, vững như núi, ngược lại lại làm cho tay Ly Đình đau.

Nghiệt căn nóng bỏng cắm vào làm Ly Đình không chịu nổi, dừng lại một lúc, vách tường áp áp co rút lại, cảm giác gần như tuyệt vọng.

Biết Ly Đình không chịu nổi, Nghê Diễm chậm rãi cử động, một bàn tay nắm lấy vật nhỏ của Ly Đình, xoa nắn từ trên xuống. Người dưới thân tiếng nức nở dần thay đổi, một lát sau run rẩy bắn lên eo Nghê Diễm.

4. Chương 4

Người ở dưới thân không hề tức giận, mềm nhũn nghiêng đầu, run rẩy rơi nước mắt, ánh mắt mờ mịt, nhìn đỉnh đầu đồ xấu xí lên xuống.

Nghê Diễm thấy y không nói gì, một tay nắm lấy cằm y, thấy ánh mắt ướt át nhìn mình, Nghê Diễm cúi đầu hôn lên.

Thân thể bị bàn tay to thô ráp chà đạp phát đầu, lồi vào đường như bị vạch ra tìm kiếm, thì ra lại đau đến thế. Lặp đi lặp lại ra vào, Ly Đình giống như rất thích ứng với động tác hung ác, miệng không ngừng rên rỉ.

Nghiệt căn đâm vào nơi sâu nhất, không biết cọ vào chỗ nào, hai chân Ly Đình kẹp chặt eo Nghê Diễm, lỗ nhỏ kẹp co rút chặt lại, vong tình kêu lên, “Chỗ đó...a...ngươi động nữa đi...”

Đau nhức bị cảm giác tê dại thay thế, Ly Đình bật dậy ôm chặt bờ vai Nghê Diễm.

Nghê Diễm nắm chặt lấy eo y, hai người kề sát ngực, thứ mềm nhũn của Ly Đình, cọ sát vào cơ bụng của Nghê Diễm dần cứng lên.

Ly Đình được thoải mái mới lấy lại tinh thần, đồ xấu xí đang ra sức làm. Ly Đình đặt một ngón tay trên trán Nghê Diễm, buộc hắn ngừng đầu nhìn mình.

Nghê Diễm thuận thế lại muốn hôn lên, Ly Đình nâng cánh tay lên, đập vào vết thương trên đầu vai hắn, “Ngươi nhẹ chút...làm ta cả người toàn dấu vết...nếu như bị người phát hiện...a...cắt đồ xấu xí...của ngươi...”

Bị người đâm thẳng vào run rẩy, dường như chỉ có thể dựa vào hai bàn tay bên eo mới không ngã xuống đệm nhưng Ly Đình vẫn mạnh mẽ.

Hai mắt đồ xấu xí đỏ ngầu, nghe không vào những lời của Ly Đình, Ly Đình càng muốn đánh hắn, càng dùng lời nói ngăn cản, hắn càng khó có thể tự khống chế, phía dưới dùng sức, lập tức đâm sâu vào lỗ nhỏ.

“Ah~...” Bàn tay Ly Đình buông lỏng, cuối cùng không bám được vào vai Nghê Diễm nữa. Nghê Diễm nhanh tay, y chưa kịp rơi xuống chần đã nhanh tay ôm lấy, đỡ người ngồi dậy, vừa ngồi dậy, Ly Đình lại bị nghiệt căn đâm thẳng vào.

Đồ vật thô to đó đâm vào sâu khó thể tin được, Ly Đình dựa vào trong lồng ngực hắn, thân thể thơm mềm, dán lại trên người hắn không một kẽ hở.

Sự kiên nhẫn của đồ xấu xí làm Ly Đình hồng mắt, cảm thấy lỗ nhỏ bị đâm mềm nát, còn không thấy dấu hiệu hắn sắp bắn ra. Ly Đình ngừng đầu, nghĩ muốn cầu xin hắn, đồ xấu xí tưởng rằng Ly Đình muốn hôn, từng cái hôn nhẹ rơi xuống, râu cằm thô cứng cọ vào hai má Ly Đình, khuôn mặt nhỏ nhắn đều bị cọ đỏ bừng.

“Đau...đâm chết ta rồi...”

Vừa nghe Ly Đình kêu đau, đồ xấu xí đau lòng nhẹ tay hơn, ngay cả nghiệt căn đang đâm vào rút ra liên tục cũng chậm hơn, Ly Đình bị cọ nửa chừng, mơ màng kêu lên.

“Người...nhanh một chút...” Thấy đồ xấu xí còn không có phản ứng, Ly Đình không biết sống chết kêu lên, “Ca ca...người nhanh chút...người làm chết ta rồi...”

Câu này vừa nói ra miệng, cái gì hôn hôn, gọi làm Nghe Diễm chấn động, như là gọi người thân mật nhất vậy, Nghe Diễm mặt đỏ tai hồng, ả Ly Đình nổi khùng đâm vái cái cho đến khi bắn thẳng vào vách thịt.

Nghiệt căn vừa rút ra, thứ gì đó màu trắng nối nhau chảy ra, Nghe Diễm luống cuống ôm lấy chân Ly Đình, tùy tiện cầm lấy tiết khô trong tay lau sạch sẽ cho y.

Bàn tay nắm chặt lấy đôi chân ấy, da thịt bóng loáng lại có một vết phỏng lên, động tác tay Nghe Diễm chậm lại nhìn thoáng qua, là dấu vết trên đùi Ly Đình.

Ly Đình lười biếng mệt mỏi ngẩng mặt, híp mắt chờ đồ xấu xí hầu hạ y, cảm thấy không có động tĩnh, y nâng mắt lên nhìn, thấy đồ xấu xí đang nhìn dấu vết trên đùi y.

Ly Đình cứng người lại, vội vàng vùng vẫy, hung tợn nói, “Còn chưa cút...đợi trời sáng có người đến bắt kẻ thông dâm...”

Đồ xấu xí muốn nói lại thôi nhìn y, Ly Đình dường như bị người ta bắt gặp làm chuyện xấu vậy vô cùng khó xử, nói năng lộn xộn, “Cút đi... buông ra...cút ra ngoài...”

Mới ban nãy còn bắt hấn tiến vào, bây giờ lại giận giữ bắt hấn cút. Nghe Diễm lặng lẽ không tiếng động từ tháp xuống, rối loạn mặc lại quần áo, rồi mới đi ra cửa.

Thấy đồ xấu xí đi đến cửa rồi dừng lại, Ly Đình uy hiếp nói, “Dám quay lại ta cho người biết mặt!” Đồ xấu xí bước một bước, nhưng không xoay người, đi thẳng ra ngoài.

Người vừa đi, Ly Đình mới nản lòng ngồi trên tháp, trong mắt không có ánh sáng, ngay cả khí thế mắng chửi người ban nãy cũng không còn nữa, chậm chạp hồi thần mới một mình đi tắm rửa.

Lỗ nhỏ sử dụng quá độ nhất thời không thể khép lại, không chỉ lỗ nhỏ ngay cả xung quanh cũng vừa đỏ vừa nóng, đáng vẻ như vừa bị người khác chà đạp.

Dọn dẹp đồng hỗn độn trên tháp, Ly Đình mới đi ngủ, trong lòng không hiểu sao lại cảm thấy thoải mái, cảm giác hơi hơi đau đớn đều có thể bỏ qua.

Cả người đầy dấu vết này, sợ rằng mấy ngày cũng chưa biến mất được, Ly Đình không đợi người hầu hạ, tự ăn mặc chỉnh tề, lười biếng dựa vào trên bàn.

Nha đầu hầu hạ cũng không có cảm giác kỳ quái, vị ở hậu viện này tính tình bất ổn, ai cũng không có thể đoán được tâm tư của y, rửa mặt cho Ly Đình xong liền lui ra.

Ly Đình thầm nghĩ đồ xấu xí kia có thể không biết xấu hổ mà tới đây không, không ngờ rằng hắn còn đến sớm hơn so với ngày thường.

Đặt đồ ăn lên bàn, Ly Đình coi như là an ổn dùng cơm, trong phòng an tĩnh, mang theo vài phần tình sắc mập mờ.

Bên cạnh bỗng nhiên tối sầm, đồ xấu xí trực tiếp ngồi xuống, trong tay không biết khi nào đã cầm một cái rìu, nhìn Ly Đình nói: “Ta thả ngươi đi được không?”

Lúc giờ rìu lên định chém xuống, Ly Đình lấy lại tinh thần, “Dừng tay!”

Nghê Diễm miễn cưỡng dừng lại, khó hiểu nhìn y. Về mặt Ly Đình hoảng loạn, vừa vội vừa tức, “Ngươi điên rồi...không thấy ta, ngươi cứ chờ chết đi...”

Lòng chua xót, không thể thở.

Đồ xấu xí ngơ ngác nhìn y, Ly Đình rưng rưng khóe mắt, mở miệng không giấu nổi âm thanh nước nở, “Vô dụng thôi...nếu ta lén lút chạy...sẽ lại có tộc nhân khác bị đưa tới...ra ngoài cũng không nhìn được ánh sáng, lại còn liên lụy đến nhiều người hơn...”

Giọng nói Ly Đình càng ngày càng nhỏ, Nghê Diễm vén ống quần y lên, ngón tay vuốt ve dấu vết trên người y. Ly Đình không muốn để hắn thấy, mỗi lần phản ứng đều gay gắt.

Ly Đình vận vẹo mắt cá chân, nhìn thấy Nghê Diễm sắc mặt chăm chú nhìn mình, sợ hắn nói ra mấy lời dục dăng.

Y lau mặt, nghiêng người không đối diện với hắn, miệng âm dương quái khí nói: “Không cần thương hại ta, ta không giống với tên xấu xí nhà ngươi.”

Đều là nô lệ, có gì khác nhau. Chẳng qua trông dễ nhìn một chút, lại bị coi như đồ chơi, tặng tới tặng lui, sợ làm hỏng mất hứng thú của chủ tử, dấu ấn lưu lại ở dưới y phục, tại nơi mắt không nhìn đến.

Ly Đình mất tự nhiên liếc hắn một cái, đồ xấu xí vẫn không chút động tĩnh, y rất sợ hãi, sợ nhận được một chút dục dăng từ người khác, “Đừng tưởng rằng có đêm hôm qua thì ta và ngươi sẽ không còn giống như ngày thường nữa, đều là ta can tâm tình nguyện, không cần ngươi phải thương hại ta.”

Nghê Diễm bình tĩnh nhìn y một cái, vẫn như cũ không tiếp lời, thu dọn đồ đạc rồi đi mất.

Người đã đi được một lúc lâu rồi, Ly Đình mới hơi bình tĩnh lại, cảm thấy có gì khác khác, nhìn trái phải một hồi, đồ xấu xí này giận đối y, không thêm để lại kẹo hạt sen.

Ngày ngày cứ thế trôi qua, chủ tử không ở quý phủ, vị ở hậu viện này dường như bị mọi người lãng quên, không chọc vào còn không trốn nổi sao? Ngay cả nha đầu hầu ả cũng lười biếng, hai ngày tới một lần, ba ngày tới một lần, dần dần không đến nữa, chỉ có đồ xấu xí vẫn đi sớm về khuya bưng trà rót nước cho vị mỹ nhân nọ.

Coi trời bằng vung còn nhàn rồi, Ly Đình có thời gian rảnh cáu kỉnh với Nghê Diễm, sau ngày hấn không để lại kẹo hạt sen, hai người không có cơ hội thân thiết trên tháp.

Ly Đình dù không cho, nhưng y có thời gian lại đi khiêu khích, cọ sát làm đồ xấu xí hô hấp nặng nề, thứ đang hạ đột nhiên đứng thẳng, thô to đen sẫm vươn ra, mỗi lần như thế, Ly Đình luôn nói y mệt, cũng chẳng thêm quay đầu lại đi thẳng lên tháp nằm.

Con người kiêu ngạo này, nhìn thấy Nghê Diễm lòng ngứa ngáy, nam tử hán cường tráng cả đời chưa bao giờ mở miệng dễ dàng người khác, nôn nóng đến nổi vò đầu bứt tai.

Lại qua mấy ngày, trong thực hạp có thêm một con châu chấu làm bằng cỏ, xanh mướt, rất sống động. Ly Đình bĩu môi, cầm trong tay chơi đùa, đồ xấu xí, dễ dàng người ta cũng không biết cách.

Kỳ tướng quân lần này xuất chinh vài ngày, vẫn luôn không có tin tức hồi kinh, chủ nhân cũng thế, vừa đi đã không còn tin tức gì. Trong dân gian, cơm no, trà dư nhàn rồi bắt đầu lan truyền sợ là trận này khó đánh.

Sắp tới giao thừa rồi, ngay cả tên nô lệ dị quốc như Nghê Diễm ở quý phủ cũng được thưởng, dường như chẳng còn ai nhớ đến mỹ nhân ở hậu viện nữa rồi.

Nghê Diễm dùng tiền đồng đổi khoai lang nóng hầm hập ở nhà bếp, cầm đi thẳng đến hậu viện chỗ Ly Đình.

Tiếng người ồn ào ở tiền viện đều truyền đến tai Ly Đình, một mình đứng ở cạnh cửa nhìn một lúc, trong mắt tràn đầy cô đơn ngầy người nhìn phía bên ngoài.

Bóng đen từng bước tới gần, Ly Đình chớp mắt một cái, đồ xấu xí đang cầm mấy củ khoai lang hình thù buồn cười xuất hiện.

Ly Đình cau mặt. “Hừ.”

Khoai lang nướng chín vừa thơm vừa ngọt, Ly Đình hậm hực nhìn hần, lại mắt mặt nói muốn ăn, nhưng Nghe Diễm lại mở miệng trước, “Qua đây.”

Chân không nghe sai khiến bước về phía đồ xấu xí, Ly Đình mặt không tình nguyện, nhưng trong lòng không biết có bao nhiêu đắc ý.

“Bùm” một tiếng, trời sáng lên, trong thành bắn pháo hoa.

Hai người dựa vào cánh cửa ngồi xuống, Nghe Diễm không dám đặt vào tay Ly Đình, y da dẻ mềm mại non nớt, sợ làm bỏng y mất. Đưa cho y một củ đã bóc xong, khoai lang nóng hổi vừa đưa tới gần. Ly Đình thối thối nếm thử.

Được người đút cho ăn cũng không cảm thấy xấu hổ, còn chanh chua trách mắng Nghe Diễm, “Đừng có bện mấy con châu chấu xấu xí cho ta nữa, không có chỗ để nữa rồi.”

Vốn đang nhìn người ta nhai chóp chép ăn rất ngon, Nghe Diễm nghe thấy, nói, “Người đều giữ lại, ta còn tưởng người ném hết đi rồi.”

Ai, lỗ miệng nói ra, hai má ly đình bắt giắc phiểm hồng, ấp úng không còn khí thế lấn áp người như ban nãy, “Ta đã muốn vứt đi sớm rồi...nhưng không có ai vứt hộ ta...”

Nghe Diễm cười nhẹ một tiếng, rước lấy khuôn mặt tối sầm của Ly Đình, y hỏn hển đánh hần, “Người cười cái gì mà cười!”

Đợi ăn xong khoai lang, pháo hoa vẫn còn phóng bùm bùm. Ly Đình không thể bước ra khỏi ngưỡng cửa, đồ xấu xí cùng y đứng bên cửa xem pháo.

Một âm thanh đình tai nhức óc, pháo hoa đầy màu sắc nổ ra.

Ly Đình ôm cánh tay, nửa bên mặt gục vào cánh tay, giọng khàn khàn hỏi, “Người là người tộc nào?”

“Tộc Du, trên thảo nguyên tới.” Ly Đình đang nghiêng đầu nhìn hần.

“Tại sao lại tới Trung Nguyên.” Ly Đình rất tò mò, y hoàn toàn không biết gì về nô lệ xấu xí này cả.

“Không đánh lại được, ta không tới thì phải có người khác tới.” Hai người đồng bệnh tương liên.

Ly Đình bắt giắc chạm vào vết sẹo trên mặt hần, “Cái này làm sao mà có?”

Cái này xem như huân chương anh hùng thảo nguyên sao? Khi nước Hạ đánh tới, Nghê Diễm làm thủ lĩnh, chặn một đạo cho đứa trẻ.

Nghê Diễm nói rất đơn giản, Ly Đình chỉ cảm thấy kinh ngạc, một đạo đó có thể mất mạng đấy, y đưa mắt đánh giá nam nhân xấu xí trước mặt, lời thôi lếch thếch, cục mịch quê mùa, kỳ thực cũng không xấu đến thế, ngay cả vết sẹo nhìn cũng không đến nỗi dữ tợn.

Ngoài miệng Ly Đình không chịu thừa nhận, lắc đầu, lẩm bẩm nói, “Khoe anh hùng.” Bỗng nhiên dưới chân bị túm chặt, đùi bị nâng lên, Nghê Diễm vén ống quần y lên, dấu ấn lượn vòng trên chân Ly Đình.

“Người làm gì...thả ra...”

Ly Đình vùng vẫy rất mạnh, lần này đồ xấu xí không buông ra, âm thanh nặng nề hỏi, “Đau không?”

Ly Đình người này quý giá như mạng, bị râu của Nghê Diễm chọc một chút đã đỏ mấy ngày liền, vết sẹo như thế này, lúc ấy y đã khóc rất nhiều.

Ly Đình sưng sờ, không có động tác, một lúc sau mới lắc đầu. Vết thương đã kết vảy, sớm đã không còn đau nữa rồi.

Đồ xấu xí vẫn luyến tiếc không buông, bình tĩnh liếc mắt nhìn Ly Đình một cái, cúi đầu thành kính hôn lên dấu vết trên đùi, Ly Đình kinh sợ, “Đừng.” Giọng nói nghẹn ngào nhưng không thể ngăn nổi con người cố chấp như tảng đá này.

Môi chạm vào dấu ấn, Ly Đình không hề cảm thấy thoải mái, nước mắt y tràn mi tuôn ra.

Đợi khi Nghê Diễm phải đi, người khóc vô cùng đáng thương kia đã rúc vào trong lòng hắn rồi, cánh tay ôm lấy cổ hắn, ngẩng đầu, vừa khóc vừa sờ soạng muốn hôn hắn.

5. Chương 5

Người trong lồng ngực không luống cuống giống như lần trước, trong mắt ẩn ẩn tình ý, miệng cũng không tùy tiện quát người, lúc động tĩnh khẽ rên hai tiếng “Nghê Diễm”, mềm mại tinh tế, làm cho Nghê Diễm thần hồn điên đảo.

Cổ họng khẽ rên đau, ngoan vô cùng, không hề kiêu ngạo giống như bình thường.

Khi tình cảm đã tiến thêm một bước, lại có chút quên mình, Nghê Diễm đưa cơm tới, hai người lại dính lấy nhau, cho dù là cái hôn ướt át, vừa dính vừa dày đặc làm cho người ta luyến tiếc rời đi, hậu viện này trở

thành nơi gặp gỡ riêng tư giữa hai người.

Quá mức càn rỡ, sẽ có một ngày gặp chuyện.

Sắp tới mười lăm, chiến trường nhận được tinh thắng lợi, ít ngày nữa Kỳ tướng quân sẽ quay về kinh, hậu viện cô lập còn không biết tin tức từ bên ngoài.

Chủ tử cũng sắp hồi phủ, quản gia răn dạy hạ nhân lười nhác một trận, ai ai cũng tỉnh táo quay lại làm việc, cả vị ở hậu viện cuối cùng cũng được nhớ đến.

Nha đầu tên A Khâm vốn là hạ nhân hầu hạ Ly Đình, những ngày này chưa từng quan tâm đến vị mỹ nhân ở hậu viện, cũng không biết là y có bình an hay không, trong lòng bất ổn, sáng sớm liền đi tới hậu viện.

A Khâm vừa tới gần hậu viện, còn chưa bước vào liền thấy mỹ nhân mở cánh cửa phòng, nhìn từ xa y vẫn giống như mọi ngày, không giống như từng bị đối khát, đang muốn tiến lên thỉnh tội, không ngờ rằng lại có một người từ trong phòng đi ra.

Là nô lệ ở phủ, mang theo dấu vết xấu xí, người trông vô cùng hung ác.

A Khâm không dám tới gần, trốn ở sau bức tường lén lút quan sát. Tên nô lệ không biết nói gì đó, mỹ nhân kiễng chân ôm lấy cổ hắn, ngẩng đầu to gan hôn lên, nô lệ ôm người một lúc, mới không nỡ rời đi.

A Khâm sợ mình đứng xa không nhìn rõ, phủ phủ xiêm y, vẻ mặt bình tĩnh bước vào trong sân, vào phòng nói một câu, “Công tử. Năm mới tiền viện bận rộn, A Khâm sơ xuất, mong công tử thứ lỗi.”

Hạ nhân đột nhiên trở nên ân cần, Ly Đình dường như có thể đoán được gì đó, là chủ nhân sắp hồi phủ rồi, mấy ngày gần đây quá phóng túng, một lòng một dạ đặt trên người Nghê Diễm, vui quên cả trời đất, quên mất cả thân phận của mình.

Ly Đình không trách tội, không có thái độ gì khác thường, cũng không phát giận. A Khâm canh giữ ở một bên, hỏi, “Công tử còn thiếu đồ gì không, A Khâm đặt mua giúp người.”

Vừa liếc mắt nhìn đã thấy trên cổ Ly Đình có nhiều dấu vết đậm nhạt khác nhau, dày đặc bắt mắt. Ly Đình không chú ý đến động tác của nha đầu, có lẽ, “Không cần phiền toái...là chủ tử sắp về phủ sao?”

A Khâm dường như dám khẳng định, y cùng tên nô lệ ban nãy có tư tình, không dám bao che không báo, ngoài miệng vẫn đáp, “Đúng vậy, công tử.”

Từ hậu viện đi ra, A Khâm lập tức tìm quản gia, nhưng mà không có chứng cứ thật sự, không dám mạo muội mở miệng, quanh co một hồi, “Mỹ nhân ở hậu viện cùng nô lệ tên Nghê Diễm có quan hệ không đơn giản, tiểu nhân sợ tiết lộ, xin quản gia điều tra rõ ràng.”

Loại chuyện như này thà bắt nhầm chứ không thể bỏ qua, rõ ràng là người đưa cho Kỳ tướng quân, không có chứng cứ xác thực, sợ rằng chủ tử quay về sẽ trách tội, quân gia nói, “Tạm thời giả vờ như không biết, đừng đánh rần động cỏ, có động tĩnh gì lập tức báo cho ta.”

Chủ tử sắp về rồi, Ly Đình cũng sắp phải đi. Là y quên mất, dịu dàng lưu luyến cũng không có kết quả, nhưng lòng tham vẫn muốn cùng Nghe Diễm đi tới một nơi không thấy ánh sáng, lén lút cả đời.

Bắt đầu hoang đường, đáng lẽ phải sớm biết kết quả, ban đầu y cũng không phải thật lòng.

Nghe Diễm giống như những ngày thường, đến giờ cảm thực hạp xuất hiện. Không nhìn thấy người đứng bên cửa đợi hần, trong lòng cảm thấy có chút cô đơn. Vào trong phòng cũng không thấy Ly Đình thân thiết tới đón, từ đầu tới giờ vẫn ở đó không nhúc nhích.

“Giận rồi?” Đồ xấu xí sợ y giận dữ, mang theo ngữ khí lấy lòng hỏi, “Giận ta tới chậm sao?”

Mặc kệ hần nài nỉ, người kia vẫn không thêm phản ứng, không một tiếng động, dường như hần đang nói chuyện với không khí.

Từng đĩa, từng đĩa đồ ăn được đặt trước mặt Ly Đình, đồ xấu xí vẫn chưa phát hiện ra gì hồn nhiên lái nhai, “Có món người thích...hôm nay ta còn mang theo kẹo hạt sen...”

Y vẫn không có phản ứng, đồ xấu xí không nói nữa hầu hạ Ly Đình qua loa dùng cơm, lại cầm kẹo hạt sen đặt vào lòng bàn tay y.

Mắt Ly Đình thoáng nhìn qua, hừ nhẹ một tiếng, cầm lấy ném ra ngoài cửa, cuối cùng cũng chịu mở miệng, nhưng lời nói lại vô cùng làm tổn thương người, “Cái đồ rách nát này mà cũng dám mang cho ta ăn, cầm lấy vứt đi...”

Không biết đã làm sai gì, lại làm cho tiểu tử tông không vui, Nghe Diễm dọn dẹp bát đĩa. Vừa ra ngoài cửa, lại nghe thấy giọng Ly Đình lạnh như băng, “Đổi người khác đi, người đừng tới nữa...”

Chưa nói xong, vẻ mặt Nghe Diễm bi thương nhìn y, Ly Đình ngập ngừng nói tiếp những lời còn lại, “Chán ngấy rồi...”

Nói xong, quay người đi mất, không nhìn thấy biểu tình của đồ xấu xí thêm nữa. Ngay cả khi nào hần rời khỏi, Ly Đình cũng không biết.

Nói không đến nữa hần thật sự không đến nữa, giống như Ly Đình vừa nằm mơ một giấc mơ dài, không phải thân thể y vẫn còn xúc cảm quen thuộc, y sẽ cảm thấy y và Nghe Diễm chưa từng trải qua những ngày tháng thể này.

Nói cũng thật trùng hợp, từ hôm thông báo cho quản gia biết việc này, cũng không thấy đồ xấu xí mang cơm đến cho mỹ nhân nữa. A Khâm cảm thấy vô cùng kỳ quái, cảm thấy quan hệ giữa hai người họ không đơn giản, nảy ra một sáng kiến.

Nô lệ không đi đưa cơm, làm toàn những việc bẩn loạn nhất trong phủ. Mấy vị tỷ tỷ ở tiền viện đi ngang qua, nói mấy chuyện xảy ra trong phủ, “Công tử ở hậu viện bệnh rồi, chủ tử trở lại chắc chắn sẽ trách phạt ta.”

Người đang nói chuyện chính là A Khâm, giọng nói của A Khâm không to không nhỏ, đúng lúc Nghe Diễm nghe thấy được, nàng ta bình tĩnh liếc nhìn Nghe Diễm một cái, thấy động tác làm việc của nô lệ chậm lại.

Ly Đình bệnh rồi, là do hạ nhân hầu hạ không chu toàn, đang yên đang lành, sao lại bệnh rồi.

Nghe Diễm do dự nửa ngày, quyết định đêm đến sẽ đi xem thử, cho dù người kia nói chuyện dứt khoát, nhưng bản thân hẳn vẫn luyến tiếc.

Ánh trăng như sương, Nghe Diễm chờ mọi người ngủ hết rồi mới đi đến hậu viện.

Cửa bị người gõ vang, vào lúc này rồi, Ly Đình thực sự không thể nghĩ được là ai tới, dù sao đồ xấu xí cũng không tới nữa rồi.

Nghe thấy bên trong có tiếng xích sắt kêu, lưng Nghe Diễm phát run, đã mấy ngày rồi không nhìn thấy Ly Đình, những nhớ mong không thể che dấu kéo đến.

Cửa vừa mở ra, đồ xấu xí thể mà lại đang đứng bên ngoài, giống như bức tường, ánh trăng đằng sau đều bị hắn che kín. Ly Đình hoảng sợ nhìn hắn, “Tại sao ngươi lại tới đây?”

“Ta nghe hạ nhân nói, ngươi...ốm rồi, đến thăm...”

Ly Đình lòng loạn lên, đúng là đồ ngốc, sợ rằng bị người ta xuồng kế rồi.

Mũi chua xót, y đẩy ngực Nghe Diễm đuổi ra ngoài, “Đi, ai ốm...”

Có quan tâm sẽ bị rối loạn, Nghe Diễm còn lo lắng thân thể Ly Đình, sừng sờ đứng trước mặt y không muốn đi.

Hành lang bỗng truyền đến tiếng bước chân hỗn loạn, không đi được nữa rồi, đồ ngốc này. Ly Đình có chút không biết làm sao nhìn hắn, lẩm bẩm nói, “Đồ ngốc.”

Quản gia mang theo hạ nhân hùng hổ tiến vào, cho dù không bắt được kẻ gian dân tại giường, hai người

nửa đêm gấp mặt, nhất định có việc mà không cho người khác biết, không cần thanh minh gọi người bắt Nghe Diễm lại.

Hắn không dám dễ dàng xử trí Ly Đình, trong tay không có chứng cứ xác thực, nói, “Nô lệ này quấy rầy công tử nghỉ ngơi, ta cho người bắt hắn lại.”

Thấy Nghe Diễm bị người mang đi, Ly Đình tiến tới vài bước, bị dây xích giữ chặt lại, đang muốn mở miệng, quản gia cảnh cáo, “Công tử, đừng nói gì bậy bạ, dẫn lửa thiêu thân, hại đến người vô tội.”

Lời này vừa nói ra, Ly Đình an tĩnh lại, hỏi, “Hắn sẽ chết sao?”

Quản gia liếc nhìn y một cái bằng ánh mắt thương hại, “Chờ chủ nhân trở lại phân phó, tiểu nhân không dám tự mình làm chủ...công tử người tự mình cẩn thận.”

6. Chương 6

Sân vườn vắng vẻ, Ly Đình đứng ở đầu gió, cảm thấy từng đợt gió lạnh thổi vào trong, mấy ngày nay, y vẫn luôn như vậy, luôn cảm thấy đồ xấu xí sẽ mang thực họa xuất hiện ở hành lang kia.

Mấy ngày này nha hoàn cũng rất ít khi đến, sợ rằng là trong phủ có việc lớn, chủ tử đã về rồi sao.

Rõ ràng là vừa mới khai xuân, hoa cỏ trong vườn lại không đâm chồi nảy lộc, không có sức sống, khó lắm mới thấy mọc một nụ hoa, vừa không để ý lại rơi xuống, giống như là tới cuối mùa thu vậy.

Ly Đình nào biết bên ngoài đã rất loạn rồi, Kỳ tướng quân chết trận sa trường, các tộc từ bốn phương tám hướng đánh tới, cảnh tượng hỗn loạn, người tránh nạn khắp nơi.

Chỉ nghe thấy tiếng đồ đạc bị đập vỡ, rất náo nhiệt. Mấy hạ nhân chạy trốn muốn tiện tay lấy thêm một số đồ vật, nghiêng ngả lão đảo bước vào sân hậu viện của Ly Đình, trong viện thế mà lại có một mỹ nhân.

Mấy người nhìn thoáng qua, đang muốn đổi sang gian phòng khác không có người ở, không ngờ được mỹ nhân lại mở miệng, giọng nói trong trẻo nhưng lạnh lùng vang lên làm bọn họ không thể bước tiếp, “Tiền viện náo nhiệt quá, là ...chủ nhân trở lại rồi sao?”

Nghe vậy mọi người cười khở, “Sợ rằng không về được nữa, ngoại tộc đều đánh tới rồi...người cũng mau mau chạy trốn đi...” nói xong vội vàng vàng chạy ra ngoài.

Ly Đình ngã mạnh xuống đất, chiến tranh rồi, đảo mắt nhìn xiềng xích dưới chân, cười khan vài tiếng, từ đầu đến cuối y đều không chạy thoát được, cho dù có đổi triều đại, sợ rằng y vẫn bị nhốt trong phòng này.

Nghê Diễm ngồi trong địa lao đã chịu chút khổ cực, thấy tộc nhân vây quanh đi xông vào địa lao, trong lòng kinh hoảng, “Các người...”

“Triều Hạ sắp không còn nữa rồi, chúng ta thừa dịp loạn lạc tới đón người.”

Cửa nhà lao vừa mở ra, đoàn người nối đuôi nhau ra khỏi địa lao, lên ngựa muốn về thảo nguyên, Nghê Diễm vẫn đứng tại chỗ chậm chạp không chịu đi, “Đi thôi!” tộc nhân thúc giục.

Nghê Diễm nhìn thấy bội đao dắt bên hông hắt, đưa tay rút ra, nói, “Các người đi trước, chúng ta gặp nhau ngoài thành.” Nói xong không quay đầu lại đi thẳng.

Cảnh tượng trong phủ vô cùng rách nát, bàn ghế lộn xộn, không thấy dáng vẻ của ngày xưa. Nghê Diễm ngựa quen đường cũ đi về phía hậu viện, dáng vẻ ảm đạm của hậu viện làm hắt không thở được, người này dường như vẫn không biết chạy thoát thân.

Tay Nghê Diễm ướt át, suýt nữa không cầm nổi đao, từng bước, từng bước đi tới trước cửa, Ly Đình đang ngồi trước bàn, nhìn con châu châu phát gốc.

Trước mắt tối sầm, Ly Đình dường như không dám nghiêng đầu, ánh mắt khẽ liếc qua, đồ xấu xí mình đầy thương tích đang đứng ở cửa, Ly Đình đột nhiên đứng dậy, đấu tranh với cảm xúc bùng phát trong lòng.

Lạnh lùng nói, “Người tới đây làm gì?”

“Chiến tranh rồi.” Giọng nói đồ xấu xí vẫn trầm thấp như trước, làm cho Ly Đình cảm thấy ảm áp.

“Vậy sao người còn không chạy, quay về đây làm gì!” Mỹ nhân cắn chặt môi, thân mình nhỏ nhắn khẽ run rẩy. Rõ ràng, hai người không nói lên lời.

Đồ xấu xí đi lên trước một bước, “Ta không buông xuống được người...”

“Tạch” một tiếng, tiếng giọt nước mắt rơi xuống làm người ta giật mình, Ly Đình gần như không khống chế được, khàn cả giọng, “Ai muốn người không buông xuống được...người nghĩ mình là ai, một tên nô lệ thấp hèn, kẻ xấu xí, người xứng sao? Cút đi...”

Đồ xấu xí vẫn không nhúc nhích, bị mỹ nhân nói lời cay độc một hồi lâu, dường như cũng chết lặng đi. Đợi Ly Đình phát tiết một trận xong, đồ xấu xí mới yên lặng mở miệng, “Ta muốn...mang người đến thảo nguyên...Ly Đình...”

Đây là lần đầu tiên Nghê Diễm gọi tên của y, Ly Đình một thân một mình, từ ngày bị đưa đến triều Hạ, nay cả thân thể cũng không thuộc về y nữa rồi, thứ thuộc về y, có lẽ chỉ có cái tên Ly Đình này.

Nước mắt người trước mặt như suối chảy ra, giống như vỡ tung, đứng ở một chỗ run rẩy.

Nghê Diễm lập tức đi đến bên cạnh y, đao vung lên, xich sắt đứt thành hai đoạn. Ly Đình đã khóc đến mơ hồ hồ rồi, mấy lần suýt không thở được.

Nhìn bốn phía xung quanh phòng, thuận tay lấy tấm khăn trải giường, quấn người từ đầu tới chân lại, khiêng trên vai đi ra ngoài.

Ngoài thành, một đoàn người nhìn Nghê Diễm ôm thứ gì đó trong lòng đi đến, Nghê Diễm không kịp giải thích, “Đi.”

Ly Đình đã sớm ngừng khóc rồi, khóc mệt rồi lại ngủ thiếp đi, trong lúc mơ mơ màng màng nghe thấy tiếng vó ngựa, ánh sáng mỏng manh từng chút từng chút xuyên qua khăn trải giường, đến rồi, là không khí bên ngoài, là tự do.

Nhưng mà y không dám lộ đầu ra, bên cạnh có giọng nói của người xa lạ, Ly Đình cử động thân, ôm Nghê Diễm chặt hơn nữa.

Người tinh mắt ai chẳng biết trong lòng Nghê Diễm là một người, không rõ bộ dạng, ngay cả giọng nói cũng chưa từng nghe thấy, không ai hỏi thăm là ai.

Đoàn ngựa chạy một ngày, đi đường núi tránh quân đội. Nghê Diễm đưa người chạy đến một nơi rất xa, mới lấy người ra, đưa lương khô thô ráp cùng nước ấm vào trong tay Ly Đình, “Đói rồi hả? Không ngon, sợ người ăn không quen.”

Ly Đình chậm rì rì gật đầu, cầm lấy lương khô ăn rất chậm, an tĩnh không giống y, lại nghe thấy Nghê Diễm nói, “Thảo nguyên...không tốt bằng Trung Nguyên, là nơi nghèo nàn...”

Ly Đình gật đầu, giữa hai người xuất hiện một tia mờ ám.

Hai người tách đội ngũ im lặng ngồi dưới tàng cây, Ly Đình vừa ăn xong lương khô, cầm bình uống nước, nước chảy dọc theo cằm y rơi xuống, cái cổ nhẵn nhụi, cổ áo sâu không thấy đáy.

Nhiều ngày không chạm vào Ly Đình, Nghê Diễm nháy mắt nóng bừng lên, ngón tay bất giác chạm vào cằm Ly Đình, vuốt ve lau khô cho y.

Da thịt giữa ngón tay non nớt, vuốt ve vài lần liền xuất hiện mạt đỏ hồng, Ly Đình nín thở, ánh mắt không tự nhiên nhìn về hướng khác, xúc cảm nóng bỏng dưới cằm làm y không biết phải làm gì.

“Ly Đình...” giọng Nghê Diễm khàn khàn, Ly Đình cứng ngắc tại chỗ không dám động đậy, cũng không dám đáp lại.

Nghê Diễm cúi đầu xuống, trên tay khê nâng cằm Ly Đình, thăm dò tới gần, đôi môi cọ vào nhau, không thấy Ly Đình tức giận, đột nhiên trở nên hung mãnh.

Quần lấy đầu lưỡi Ly Đình, nóng nảy cắn lấy môi y, đầu lưỡi linh hoạt khuấy đảo trong miệng, bàn tay ôm chặt lấy người y, Ly Đình rên lên một tiếng, “Ừm...”

Giống như người mang nửa phần dã thú bị khơi dậy thú tính, thấy Ly Đình ngốc nghếch chảy nước miếng, nâng mí mắt nhìn thoáng qua, từ môi theo cằm y, hướng xuống cổ áo liếm cắn.

Cảm giác ngứa ngáy tê dại kích thích Ly Đình, bàn tay to đã mò vào trong quần áo, trong thời khắc hết sức căng thẳng, nghe thấy một tiếng chim hót, Ly Đình run rẩy, đẩy Nghê Diễm một cái, vẫn còn ở bên ngoài, đằng xa còn có cả đoàn người.

Nghê Diễm bị tình dục hun đỏ hai mắt, hoàn toàn không cảm thấy gì lại dán lên, người trong lòng xấu hổ quá hóa giận, hung hăng tát Nghê Diễm hai bạt tai, “Người...sao lại giống cầm thú như thế...còn có người!”

Mắng hấn cũng phải thấp giọng mắng, sợ bị người ta nghe thấy. Nghê Diễm cười hai tiếng, xoa xoa bàn tay ban nãy ra tay đánh người.

Đầu ngón tay bị Nghê Diễm xoa nóng lên, Ly Đình muốn rút ngón tay về, nhưng lại bị hấn nắm chặt lại, ánh mắt khê chuyển, nhìn thấy dưới quần Nghê Diễm phồng lên.

Ly Đình âm thầm mắng một câu, trừng mắt nhìn Nghê Diễm, nhắm mắt đưa tay chạm lấy thứ kia, rất lâu không chạm tới, mặt Ly Đình nóng đỏ bừng, hùng hùng hổ hổ mắng, “Không biết xấu hổ...”

Ly Đình xoa nắn mỗi cả tay, mơ màng ghé vào ngực hấn, trong miệng mơ hồ không rõ, “Người...người mau mau...ra...”

Không biết Nghê Diễm mất bao lâu mới xuất, khi Ly Đình tỉnh lại, đã sang ngày hôm sau rồi.

Lại ở trên ngựa xóc nảy, Ly Đình len lén lộ đầu ra bên ngoài tấm chăn, bên cạnh tất cả đều là tráng hán cao lớn thô kệch, đi song song cùng Nghê Diễm hô một tiếng về phía y, “Tỉnh rồi.”

Bị người ta nhìn thấy, Ly Đình ngượng ngùng lại trốn vào trong chăn, ngượng ngịu ngồi thẳng lại người, “Ừm.”

Về mặt chặt vật không che dấu nổi mỹ mạo của người trong lòng Nghê Diễm, tộc nhân Du tộc trời sinh thô kệch, dù là nữ tử cũng mang theo vài phần sức lực, rất ít khi thấy nam tử yếu điệu như vậy.

Ly Đình đối với Nghê Diễm điều vô dương oai, đối với những hán tử khác, chỉ cần nói mấy câu cũng không thoải mái, bị một người ta đánh giá, bất giác trông vào lòng Nghê Diễm.

Trên đường cũng coi như thuận lợi, không tới mấy ngày, cảm thấy núi non trùng điệp thấp dần, cây lớn che trời cũng ít đi, tầm nhìn cuối cùng cũng rộng lớn hẳn ra, hơi thở của tự do phả vào mặt.

Ly Đình chưa từng nhìn thấy thảo nguyên, hưng phấn xoay người, âm điệu cao lên vài phần, “Đến rồi sao?”

“Sắp rồi.”

Du tộc không tính là nhiều, tùy theo mùa mà chần thả, thấy đoàn người Nghê Diễm trở lại, người lớn trẻ con vây xung quanh đi ra.

Nghê Diễm mang một người ngoại tộc về, tộc nhân quay mặt nhìn nhau, ngoài miệng không nói gì, nhưng trong lòng vẫn cố kị.

Ngày trước Nghê Diễm vừa đi, trong tộc đổi thủ lĩnh khác.

Nam nhân ở bên ngoài săn thú, chăn thả, nữ nhân ở nhà, Ly Đình có đôi khi cũng đi theo Nghê Diễm, khi hai người cùng nhau trở về, sẽ thường nghe thấy có người bàn tán.

“Người dị tộc, không biết chừng là gian tế.”

“Bộ dạng mê hoặc người ta thế kia, không biết Nghê Diễm đã bị dính bùa mê gì, bị mê mất thần hồn điên đảo rồi.”

Quay trở về phòng, Nghê Diễm trấn an nói, “Đừng...nghe bên ngoài nói bậy...”

Ly Đình hừ một tiếng, “Gọi ta là hồ ly tinh, là khen ta đẹp rồi.” Cũng không quan tâm nam tử cường tráng phía sau.

Ly Đình cũng không phải thực sự giận, nhưng mà có người dễ dàng, y thích xem vẻ mặt áy náy của Nghê Diễm, bộ dáng bó tay chịu trời, mặt mày xấu xí khó coi, lông mày nhíu chặt.

Đôi khi tộc di chuyển về phía Nam, Nghê Diễm không mang theo Ly Đình đi, “Chúng ta không đi.”

Ly Đình trừng mắt nhìn, “Không đi?”

“Ừ.” Nghê Diễm dừng một lúc, tay thu dọn đồ, “Ta và người đi...đi đâu cũng được, chỉ có ta và người...”

Ly Đình vội vàng cản hẳn, không cho hẳn làm tiếp, “VẬY...”

“Điều thương lượng tốt rồi, hiện giờ trong tộc coi như ổn định, không sao.”

Ly Đình vẫn cảm thấy không ổn, y biết Nghê Diễm nghĩ gì, cảm thấy hấn chịu thiệt thòi, “Đừng...”

Hai lần mở miệng đều bị Nghê Diễm cắt ngang, “Ly Đình.” Trịnh trọng hiềm thấy, làm Ly Đình ngừng lên tiếng, “Chỉ ta và người.”

“Đồ ngốc.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ke-xau-xi>